

det nævnte Lovbud. Da denne Afgjørelse imidlertid ifølge Lovgivningen er juridicel, og da der muligvis kan reises Tvivl om Berettigelsen af en saadan analogisk Anvendelse som ovennævnt, skal jeg henstille, om det maatte anses nødvendigt enten at indhente Høiesterets Betænkning herom eller at foranledige vedkommende Domsaft forelagt Høiesteret til Paakjendelse af dette Spørgsmaal, forsaavidt Saadant maatte kunne admitteres, uden at Sagen selv appelleres til Høiesteret.

Jeg har i det Foregaaende forsøgt at meddele en udførlig og dokumenteret Fremstilling af de Misbrug ved Landsoverretten, som ere henlagte under Stiftamtets Kontrol, forsaavidt disse ere komne til min Kundskab, og jeg har holdt ude fra denne Fremstilling baade Alt, hvad der hører til Rettens dømmende Virksomhed, som det ikke tilkommer mig, men Høiesteret at bedømme, og Alt, hvad jeg ikke er istand til at dokumentere eller føre andre Bidnesbyrd om end løs Snak; men jeg har troet ved at afsætte Justitiarius en uforbeholden Erklæring i denne Sag til Forelæggelse for det høie Ministerium at give ham den fuldstændigste og viffeligste Veilighed til at værne om Rettens Værdighed, hvis Saadant behøvedes. — I de foreliggende Erklæringer har Etatsraad Jonasson, saavidt jeg skjønner, anført Alt, hvad der kan anføres — jeg vil ikke sige til Undskyldning for Assessor Sveinssons Forsømmelighed; thi denne kan efter min Mening ikke undskyldes; men — for at gjøre denne Forsømmelighed saa ringe som mulig. Etatsraad Jonasson, om hvis Dygtighed som Dommer og Iver for at hævede Overrettens Værdighed jeg ikke nærer nogensomhelst Tvivl, har herved givet et Bevis paa den store Humanitet og Godmodighed, der i ikke mindre Grad er ham egen, men som synes mig i de ovenfor belyste Tilfælde at være bleven misbrugt i en saadan Grad af Assessor Sveinsson, at den idetmindste grændser til Svagbed. Eigesom jeg derfor har anset mig forpligtet til at paaminde Retten og Justitiarius om at sørge for, at de ovennævnte Misbrug med Strengbed blive rettede, troer jeg ikke at kunne undgaa at indstille, at det høie Ministerium af nærværende underdanigste Indberetning maatte finde Anledning til at indskærpe Overretten en strengere Opfyldelse af de gjældende Lovbestemmelser om Haandhævelsen af Rettergangspolitiet.

Hvad de af Assessor Sveinsson begaaede Forsømmelser angaar, skal jeg tillade mig underdanigst at indstille, at der tilbeles ham en alvorlig Srettesættelse herfor, eventuelt, hvis Saadant anses stemmende med Forholdet mellem Administrationen og Domsfolene, at der herfor ifjendes ham en føelig Mulkt.

Slutteligen skal jeg tillade mig underdanigst at indstille, at det høie Ministerium maatte finde Anledning til at andrage paa allerhøieste Ophævelse af Reskript 14de Mai 1808, som tillader de Tilforordnede i Islands Landsoverret indtil videre at bo udenfor Kjøbstaden Reykjavik. Thi ligesom det er utvivlsomt, at den Omstændighed, at Assessor Sveinsson har sin Bopæl omtrent 2 Mile herfra, er en medvirkende Aarsag til de af ham begaaede Forsømmelser, saaledes er den i sig selv i mange Henseender til stor Ulempe, navnlig fordi Justitssekretærforetningerne neppe tilbørligt kunne varetages, medmindre Justitssekretæren har sin Bopæl eller sit Kontorlokale i umiddelbar Nærbed af Rettens Arkiv og er tilstede der til bestemte, for Publikum forud bekjendtgjorte Tider. De Grunde, som motiverede allerhøieste Reskript af 14de Mai 1808, nemlig det ringe Antal Sager, som aarlig kunde ventes at indkomme til Overretten, Kjøbstaden Reykjaviks indskrænkede Forsatning og Levestedets Kostbarbed, ere dels, de tvende første, ikke længere tilstede, og den sidste uden Betydning, efterat Overretsassessorernes Sager ere forhoiede netop med dette Hensyn for Die; — og det synes derfor, at der ikke længer er Grund til at bibeholde den omhandlede Dispensation fra Reglerne i Forordningen 11te Juli 1800 om de Tilforordnedes Forpligtelse til at have Bopæl i Reykjavik, og det saameget mindre, som denne Dispensation udtrykkelig er